

LECȚIA a VII-a

Vanitatea materialismului

VERSETUL-CHEIE

Este, de pildă, un om căruia i-a dat Dumnezeu avere, bogății și slavă, așa că nu-i lipsește nimic din ce-i dorește sufletul, dar Dumnezeu nu-l lasă să se bucure de ele, ci un străin se bucură de ele: aceasta este o deșertăciune și un rău mare.

ECLESIASTUL 6:2

Text: Eclesiastul 6:1-12

Ideea centrală: Ceea ce este material nu poate împlini nevoile spirituale. Prin urmare, sufletul își poate găsi fericirea doar în Dumnezeu.

Scopul lecției: Să ne aducă aminte că a fi bogat din punct de vedere material nu înseamnă a fi împlinit din punct de vedere spiritual.

Eclesiastul își continuă reflecțiile personale bazate pe observații și experiențe directe, proprii: „un rău pe care l-am văzut sub soare și care se întâlnește des între oameni” (6:1). În capitolul anterior am văzut că bogățiile materiale nu pot împlini (5:8–17), căci numai Dumnezeu „umple inima de bucurie” (5:20). În 6:2, spre deosebire de 5:19, Dumnezeu îi dă omului „avere, bogății și slavă”, dar nu îi permite să se bucure de ele. Prin această distincție (comp. 5:19 și 6:2) ni se reamintește că *bogățiile materiale nu pot satisface, prin ele însele*. Doar Dumnezeu poate da împlinirea și fericirea (comp. 5:20 și 6:2).

Chiar dacă cel în cauză are și binecuvântarea unei vieți lungi (6:3), nu doar prospere, dacă nu se poate bucura de această viață lungă este într-o situație mai rea decât cea a unui copil mort la naștere, care nu a experimentat viața nici măcar o zi (6:3-5). *Nu cantitatea vieții este*

importantă, ci calitatea ei; nu cât trăim, ci cum (6:6). Prin urmare, viața trăită cu buzunarele pline, dar cu sufletul gol („fără să se bucure de fericire”) este una tragică (comp. 6:6 și 3:19–20). Bogatul descris în această secțiune este atât de neîmplinit de viața pe care o are că, în mijlocul belșugului, se gândește constant la propria moarte, la locul de îngropare (6:3).

Motivul neîmplinirii celui care posedă bogății materiale este dezvoltat în secțiunea următoare (6:7–12). Oricâte bogății ar aduna, niciodată nu este destul (6:7, 9). În cazul acestei persoane bogățiile sunt de dorit pentru a-i satisface sufletul, pentru a-i umple viața de sens (6:8–9). Iar când cel în cauză vede că multe bogății nu îl pot satisface, se autoamăgește cu gândul că, dacă va aduna și mai multe bogății, poate acestea îi vor „umple inima” în cele din urmă. Și astfel nemulțumirea, lăcomia și autoamăgirea devin moduri de viață, o viață fără tihnă și împlinire.

Din nou autorul folosește imaginea „goanei după vânt”, imagine luată probabil din limbajul de vânătoare al vremii: un om aleargă până la epuizare și tot nu se oprește, gonește ca să apuce vântul; dar nu reușește, căci vântul nu poate fi prins în pumni. Materia (pumnul) nu poate cuprinde duhul (vântul).

Omul nu este doar parte materială. Este și parte spirituală (6:10). Iar *ceea ce este material nu poate împlini ceea ce este spiritual, în orice cantitate ar fi agonisit*. Negăsind împlinirea în material, Eclesiastul revine la întrebările „ce este omul”, „ce este binele” și „cum arată viața împlinită” (6:10–12). Secțiunile următoare vor explora posibile răspunsuri, autorul ajungând la concluzia că *împlinirea sufletului se găsește doar în Dumnezeu și într-o viață trăită înțelept, frumos și cu influență pozitivă* (e.g., 7:1; 8:12).

Bucuria sufletească este darul lui Dumnezeu (5:19, 20). Nu se poate cumpăra, nu se poate obține cu mijloace materiale (6:1-12). În schimb, se primește fără plată, ca urmare a relației cu Dumnezeu și a unei vieți trăite în voia Lui: „eu știu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu și au frică de El” (8:12).

Pentru Eclesiast, o viață trăită cu influență pozitivă este mai de dorit decât una trăită în belșug material (comp. 6:1–12 și 7:1): „Mai mult face

un nume bun decât untdelemnul mirositor”. În Noul Testament Domnul Isus vorbește despre posibilitatea „îmbogățirii față de Dumnezeu” (Luca 12:21). Iar în contextul Evangheliei după Luca aceasta înseamnă să îți trăiești viața având ca prioritate expansiunea Evangheliei și extinderea Împărăției lui Dumnezeu (e.g., Luca 12:22–34). *Doar în viața trăită pentru Dumnezeu și pentru alții se găsește fericirea și împlinirea.*

Aplicații:

1. Trebuie să învățăm să facem distincția între „a avea” și „a fi împlinit”. Poți să ai, dar să nu fii împlinit. Și poți să fii împlinit fără să ai.
2. Lăcomia este (și) efortul neîntrerupt de a satisface o nevoie ce nu poate fi satisfăcută prin eforturi.
3. Nu cantitatea vieții este importantă, ci calitatea ei. Nu cât trăim contează, ci cum trăim.
4. Ceea ce este material nu poate împlini ceea ce este spiritual. Fiind de la Dumnezeu, sufletul uman nu își poate găsi împlinirea decât în Dumnezeu.
5. Merită trăită doar viața care este ancorată în Dumnezeu. Pentru un creștin, o astfel de viață este cea trăită după modelul Domnului Hristos.

Întrebări pentru discuții:

1. În ce îți cauți împlinirea oamenii zilelor noastre? Dar creștinii din bisericile baptiste? Sunt observabile diferențele dintre unii și alții?
2. Dați exemple de situații în care ați fost în lipsuri materiale, dar în belșug spiritual.
3. Comentați proverbul „Lăcomia este sărăcia bogatului”.
4. Dacă ați avea posibilitatea de a alege, ce ați prefera – o viață lungă sau una împlinită? (întrebare personală, de reflecție)

5. Ce înseamnă să îți fie Dumnezeu bucuria și împlinirea sufletului? Dați exemple concrete și practice.
6. Potrivit sociologilor, chiar și cele mai introvertite persoane influențează, direct sau indirect, circa 10 000 de oameni pe parcursul vieții. Cum îi influențați pe cei din jurul dumneavoastră?

autor: Amiel Drimbe, *Institutul Teologic Baptist din București*;
amieldrimbe@yahoo.com